

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010689
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8718010689.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Mačuru, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.07.2021, v trestnej veci obžalovaného L. P. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/98/2018 zo dňa 04.12.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného L. P..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného L. P. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase približne 04,20 hod. dňa 01.01.2018 v U. na Ul. R. pred pohostinstvom s názvom B. R., na mieste verejnosti prístupnom, pristúpil k F. F. a fyzicky ho napadol, a to tak, že ho jedenkrát udrel päťou ruky do pravej časti jeho tváre, čím takto svojím konaním spôsobil F. Šavelovi početné zlomeniny nosových kostí s početnými úlomkami a vybočení doľava, pomliaždenie očnice vpravo, tržnú ranu v oblasti dolného viečka vpravo o dĺžke 2 cm, tržnú ranu na koreni nosa, hemosínus vpravo s emfyzómom a zlomeninu lícnej kosti a hornej čeľuste vpravo s posunom, pričom ide o úrazy ľahké s dobou liečenia 14 dní a práceneschopnosťou po dobu 10 - 14 dní, s obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcom v hospitalizácii od 02.01.2018 do 07.01.2018 a operačnom zákroku, ako aj obmedzením spočívajúcom v opuchu a bolesti po dobu desiatich dní.

Za to mu súd podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej P., XX. J. a XX, XXX XX Q. 1, IČO: 30 807 484 škodu vo výške 404,- eur.

Súčasne podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodeného F. S., a. s., U. K., XXX XX Q., IČO: 35 937 874 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodov, ktoré mali viesť okresný súd k záveru o riadne zistenom skutkovom stave pre právne posúdenie konania obžalovaného so záverom o vine a treste prezentovanom v odvolaní napadnutom rozsudku uviedol, že v prípade skutku, ktorého

sa mal dopustiť na poškodenom F. F., za ktorý ho prvostupňový súd odsúdil, má za to, že konajúci prvostupňový súd hodnotil dôkazy jednostranne, a to v jeho neprospech. V prejednávanej veci vystupujú dve skupiny svedkov, ktorých výpovede sa podstatne líšia, pričom jedna skupina vypovedala v prospech poškodeného a druhá skupina vypovedala v jeho prospech. Výpovede svedkov sa podstatne líšia v uvedení časového údaju, kedy malo dôjsť k napadnutiu poškodeného F. F.. Svedkovia L.. L. W. a U. S. uviedli, že dňa 01.01.2018 bol vo svojom byte najneskôr v čase o 2.30 hod., v ktorom zotrval až do rána, čo potvrdil aj svedok D. P., ktorý na hlavnom pojednávaní dňa 04.12.2019 vypovedal, že ho videl v čase okolo 2.00 hod. kráčať k jeho bytovke, pričom sa bavil s nejakou inou osobou. Na druhej strane svedkyňa L. P., predtým B. a svedok J. J. vypovedali zhodne, že k napadnutiu poškodeného došlo v čase približne o 4.00 hod. Zásadný rozpor teda spočíva v tom, že obžalobou sa mu kladie za vinu to, že mal napadnúť poškodeného dňa 01.01.2018 v čase o 4.20 hod., no v uvedenom čase sa nachádzal vo svojom byte, čo potvrdili vyššie uvedení svedkovia, a to L.. L. W., U. S. a D. P. vo svojich výpovediach. Za spornú skutočnosť taktiež považuje aj rozpor v popise osoby, ktorá napadla poškodeného. V prípravnom konaní a rovnako aj na hlavnom pojednávaní svedkyňa L. P., predtým B., uviedla, že obžalovaný mal v čase napadnutia poškodeného bomberu bordovej farby, tepláky šedej farby a rozpustené vlasy. Rovnako aj poškodený a tiež svedok J. J. uvádzali, že mal vlasy rozpustené, no nepamätali si, čo mal na sebe oblečené. Naopak svedkyňa L.. L. W. vypovedala, že dňa 01.01.2018 mal oblečenú svetlo sivú bomberu, tmavo-zelené nohavice a vlasy mal zopnuté, rovnako ako to tvrdil vo svojich výpovediach. Zreteľný rozpor vo výpovediach poškodeného a svedkov, ktorí vypovedali v prospech poškodeného, spočíva aj v popise, kde sa nachádzali v čase napadnutia poškodeného. Poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 16.01.2019 uviedol: „Obaja boli po mojej pravej ruke, keď som sa otočil a dostal som úder pästou, tak vlastne stáli po mojej ľavej ruke, ale neviem, kto bol bližšie. Predpokladám, že priateľka.“ Na druhej strane svedok J. J. na uvedenom hlavnom pojednávaní uviedol: „Ja som bol bokom od nich. Ten útok sa odohral po tom, čo sme obišli auto, ja z jednej strany a poškodený s priateľkou z druhej strany. Ten útok keď nastal, ja som bol na ľavej strane od p. F. a pri ňom z pravej strany bola jeho priateľka.“ Z uvedeného je zrejмый zásadný rozpor vo výpovedi poškodeného a svedka J. J., kde sa nachádzali osoby na mieste útoku. Podstatnou skutočnosťou je v predmetnom konaní aj to, že útok na poškodeného sa odohral počas Silvestrovskej noci, teda 01.01.2018, kedy všetci účastníci konania boli pod vplyvom alkoholu, čo aj uviedli vo svojich výpovediach v priebehu konania. Alkohol ako návyková látka je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho rozpoznávacíe schopnosti, preto vyjadrenie poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 16.01.2019, že: „Aj keď som mal vypité, určite som spoznal človeka na 15 metrov“ a vyjadrenie svedka J. J. na uvedenom pojednávaní, že: „Určite som ho spoznal, určite by som ho spoznal na vzdialenosť väčšiu ako 50 m,“ sú irelevantné vyjadrenia, nakoľko sa uvedené osoby nachádzali pod vplyvom alkoholu v čase približne o 4.00 hod. ráno. Navyše tak ako uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 16.01.2019, miesto, kde došlo k útoku podľa stôp krvi, je úplne zatienené a teda poškodený nemohol vidieť na meter od seba. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najmä s prihliadnutím na výpovede svedkov L.. L. W., U. S. a D. P. je zrejмый, že sa ako obžalovaný nemohol dopustiť skutkov, ktoré sú predmetom tohto konania. Na základe uvedeného má za to, že prvostupňový súd sa priklonil k verzii poškodeného F. F. a svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech, čím prvostupňový súd podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil výpovede vyššie uvedených svedkov. Poukázal tiež na skutočnosť, že v prejednávanej veci došlo postupom orgánov činných v trestnom konaní po vznesení obvinenia k závažnému porušeniu jeho práva na obhajobu, načo v priebehu konania, či už v prípravnom konaní, ako aj na hlavných pojednávaniach zo dňa 16.01.2019 a dňa 04.12.2019 prostredníctvom obhajcu poukázal. Dňa 16.05.2018 podal prostredníctvom obhajcu Žiadosť o preskúmanie postupu policajta k ČVS:ORP-I/PP-PP-2018 z dôvodu, že obhajca podal dňa 26.02.2018 (v deň prevzatia obhajoby) návrh na vykonanie dôkazov (výsluch všetkých svedkov, ktorí boli dovtedy vypočutí v prípravnom konaní) za prítomnosti jeho (obhajcu), aby tak bolo zachované jeho právo na obhajobu a obhajca mohol svedkom klásť otázky. Uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo totiž doručené pri jeho výsluchu dňa 15.02.2018 najskôr o 15.30 hod., avšak výsluchy poškodeného a svedkov L. P., predtým B., a J. J. boli vykonané toho istého dňa ešte pred jeho výsluchom, a teda predtým ako mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, čím mu bolo znemožnené realizovať svoje právo na obhajobu. Napriek skutočnosti, že bol pri svojom výsluchu dňa 15.02.2018 poučený podľa § 213 Trestného poriadku a vyjadril sa, že nemá námietky proti doteraz vykonaným vyšetrovacím úkonom a výsluchom a nežiadam ich opakovať, považuje vzdanie sa tohto práva za absolútne neúčinné z dôvodu, že bolo urobené v čase, kedy nepoznal obsah výsluchov svedkov a poškodeného. S vyšetrovacím spisom sa oboznámil až po vyhotovení jeho fotokópie, po ktorom si zvolil obhajcu a žiadal opakovať výsluchy všetkých svedkov. Je toho názoru, že postupom orgánov činných v trestnom konaní po vznesení obvinenia došlo

k závažnému porušeniu jeho práva ako obvineného na obhajobu. V dôsledku časového postupu pri vykonávaní vyššie uvedených procesných úkonov nemal ako obvinený reálnu možnosť obhajovať sám seba alebo prostredníctvom obhajcu. V čase výsluchov svedkov J. J. a L. P., predtým B. a poškodeného, nemal žiadnu vedomosť o ich vykonávaní, pretože o nich nebol upovedomený....., pričom nemal ani vedomosť o svojom trestnom stíhaní. Vykonanie výsluchov svedkov v čase predtým, ako mu bola ako obvinenému poskytnutá reálna možnosť sa obhajovať, pričom sa následne poverený príslušník PZ nevysporiadal s návrhom zo strany jeho obhajcu na vykonanie dôkazu, a to výsluchu všetkých svedkov, ktorí boli dovtedy v prípravnom konaní vypočutí, považuje za podstatnú chybu konania, v dôsledku porušenia jeho práva ako obvineného na obhajobu /Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tpo/17/2008 zo dňa 08.04.2008/. Aj napriek tomu, že vyššie uvádzané skutočnosti namietal v rámci tak prípravného konania, ako aj konania pred prvostupňovým súdom, a síce, že bolo porušené jeho právo na obhajobu, tak s týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd v odôvodnení napádaného rozsudku vôbec nezaoberal, a tieto nijakým spôsobom nevyhodnotil. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 16.01.2019 len vyslovil svoj názor, že: „Nie každé prípadné porušenie práva na obhajobu znamená zásadné porušenie, ktoré by nemohlo byť odstránené.“ K odstráneniu porušenia jeho práva na obhajobu však v priebehu konania nedošlo. Zásada práva na obhajobu je jednou zo základných zásad trestného konania zakotvená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. poriadku, v čl. 50 ods. 3 Ústavy, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa ust. § 2 ods. 9 Tr. poriadku: „Každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu; Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy: „Obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.“ Podľa čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd: „Obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Ak si obhajcu nezvolí, hoci ho podľa zákona musí mať, ustanoví mu ho súd. Zákon ustanoví, v ktorých prípadoch má obvinený právo na bezplatnú pomoc obhajcu.“ Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd: „Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu; mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby; obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov, na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú; vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu; mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí“. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť umožniť osobe, proti ktorej sa konanie vedie, uplatnenie jej práva už v prípravnom konaní. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezpochybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Takisto obžalovaný poukázal aj na dôkazy vykonané v prípravnom konaní - rekognície, ktoré sa konali dňa 22.01.2018 v budove 00 PZ Poprad (s poškodeným a svedkom L. P., predtým B. a so svedkom J. J.), pri ktorých neboli dodržané všeobecné pravidlá a odporúčania, ktoré sa uplatňujú pri prevedení rekognície. Poukázal najmä na to, že vykonané rekognície a jednotlivé zápisnice z nich si zásadne rozporujú v časovom údaji, kedy boli jednotlivé úkony vykonané. V zápisnici o rekognícii so svedkom J. J. je uvedený začiatok rekognície dňa 22.01.2018 o 14.30 hod. a jej skončenie o 14.50 hod., v zápisnici o rekognícii so svedkom L. P., predtým B. je uvedený začiatok rekognície dňa 22.01.2018 o 15.00 hod. a jej skončenie o 14.50 hod. a v zápisnici o rekognícii s poškodeným F. F. je uvedený začiatok rekognície dňa 22.01.2018 o 15.00 hod. a jej skončenie o 15.30 hod.. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že rekognícia s poznávajúcou osobou - poškodeným F. F., s poznávajúcou osobou - svedkom L. P., predtým B. a s poznávajúcou osobou - svedkom J. J., boli vykonané dňa 22.01.2018 v tom istom čase a v tej istej miestnosti, a to v kancelárii č. 315 na druhom poschodí v budove OO PZ Poprad, čo vyplýva z jednotlivých zápisníc o rekognícii osoby podľa fotografií. Časové údaje prevedenia jednotlivých rekognícii sa vo vyššie uvedených zápisniciach prelínajú, dokonca pôsobia chaoticky a zmätočne, nakoľko rekognícia s poznávajúcou osobou svedkom L. P., predtým B., sa podľa zápisnice dokonca skončila skôr ako sa stihla začať. Jednou zo základných požiadaviek na vykonanie rekognície toho istého objektu je zabezpečenie, aby sa stotožňujúce subjekty v priebehu úkonu nestretli a nemohli spolu komunikovať, čo v tomto prípade zabezpečené nebolo. Navyše pribraté objekty si navzájom neboli v tej istej miere rovnaké s objektom, ktorý mal byť identifikovaný /niektoré pribraté objekty mali podstatne kratšie vlasy, či

dokonca ofinu na rozdiel od stotožňovaného objektu/ a snímky neboli vyhotovené na rovnakom pozadí, čoho následkom bola nápadnosť a vynikanie určitých fotografií. Na základe uvedeného sa nejavia výsledky rekognície vierohodne, nakoľko pri priebehu rekognície neboli dodržané všeobecné pravidlá a odporúčania, ktoré sú nevyhnutné na jej riadne prevedenie. Zastávam názor, že prevedenie rekognície, s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, je nezákonné, čo má za následok jej nepoužiteľnosť ako dôkazného prostriedku. Máme tiež zato, že vykonanie rekognície v tomto prípade bolo irelevantné, nakoľko poškodený a svedok J. J. odo dňa 01.01.2018 uvádzali, že svoju osobu poznajú z pohostinstva B., kde som zamestnaný na pracovnej pozícii - kuchár. Dokonca svedok L. P., predtým Kokyová, dňa 01.01.2018 pri výsluchu uviedla, že ho pozná pod menom L. z baru B., kde je zamestnaný ako kuchár. Konečným cieľom rekognície je individuálna identifikácia (stotožnenie) predtým vnímaného objektu (spravidla osoby alebo veci) alebo vylúčenie predvádzaných objektov, ktoré v minulosti neboli subjektom vnímané. V predmetnom konaní však všetky poznávajúce osoby, ktoré boli účastníkmi rekognície, jeho osobu poznali pred samotným útokom na poškodeného, a teda obžalovaného vnímali a poznali pred vykonaním rekognície. Prvostupňový súd v konaní nevykonal dôkaz navrhovaný poškodeným, a to predloženie chatovej komunikácie z telefónu poškodeného, /v ktorej zamestnanci zariadenia B. uvádzali konkrétnu hodinu, kedy z pohostinstva B. odišiel/, o ktorej poškodený vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 16.01.2019. Na predmetnom hlavnom pojednávaní súd uložil poškodenému zabezpečiť uvedený dôkaz, no poškodený dôkaz v konaní nepredložil a súd sa v napadanom rozsudku nevysporiadal a nezodvážil nevykonanie navrhovaného dôkazu. Na preukázanie jeho viny, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje ho z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Obžalovaný, má za to, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, a že sa tohto skutku dopustil on. To platí tým skôr, keď v prejednávanej príhode existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Má za to, že pri hodnotení vierohodnosti svedkov je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedkov, teda či si neodporujú v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedali, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedkovia vypovedajú, či výpoveď svedkov je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedkov k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. priateľskom, nepriateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá nie je vierohodná. Ak má slúžiť výpoveď svedka (poškodeného), resp. viacerých svedkov (poškodených) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci jeho vinu, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený, tak ako to bolo v jeho prípade, a to výpoveďami svedkov L.. L. W., U. S. a D. P., ktorý vyvrátili skutočnosť, že sa v čase skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, nachádzal na mieste spáchania skutku. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že vierohodnosť výpovedí samotných svedkov, a to L. P., predtým B. a J. J., ktorých výpovede sú spochybnené výpoveďami svedkov L.. L. W., U. S. a D. P. nie sú vierohodné, a to aj s prihliadnutím na spôsob vykonania rekognície a tiež s poukázaním na porušenie jeho práva ako obvineného na obhajobu a ďalších pochybení, na ktoré súd prvého stupňa neprihliadol. Má za to, že prvostupňový súd sa priklonil k verzii poškodeného a svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ust. § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/31/2013). Na uplatnenie zásady „in dubio pro reo“ preto nestačia akékoľvek nezrovnalosti v dokazovaní, ktoré nemenia jeho podstatu a ktoré nemajú v posudzovanej veci relevantný význam, ale naopak, musí ísť o také rozumné a dôvodné pochybnosti, pre existenciu ktorých nemožno spoľahlivo uznať obvineného vinným (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 To 16/2007). Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6To/8/2018 zo dňa 20.02.2019 uviedol, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil,

je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. V tejto súvislosti považuje za potrebné opätovne uviesť, že nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvali aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, preto má zato, že prvostupňový súd mal pri hodnotení dôkazov aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Z uvedených vyššie popísaných dôvodov považuje aj výrok týkajúci sa povinnosti nahradiť poškodenú P. U. Q., XX. J. X a XX, XXX XX Q. 1, IČO: 30 807 484 škodu vo výške 404,- eur za nezákonný. Má za to, že nemôže byť uznaný vinným (zodpovedný) za niečo, čoho sa nedopustil, nakoľko sa na mieste údajného skutku nenachádzal. Na tomto základe navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Tr. poriadku zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o vine a v dôsledku toho aj vo výroku o treste, prípadne aby podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol sám a spod obžaloby ho oslobodil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného L. P. nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou hodnotenia produkovaných dôkazov stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného prednesených na verejnom zasadnutí, a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného L. P..

V prvom rade je potrebné uviesť, že opis podstatných okolností, za ktorých došlo k napadnutiu poškodeného obžalovaným L. P. - jednak poškodeným F. F. a rovnako svedkami L. P., predtým B. a J. J. v rozhodných skutočnostiach, ktoré sa napokon aj preniesli do skutkových zistení uvedených v skutkovej vete rozsudku - je bez zásadných rozporov, realistický vystavaný a v logických súvislostiach sa ich vyjadrenia navzájom dopĺňajú.

Poškodený F. F. a svedkovia L. P., predtým B., a J. J. totižto totožne opisujú - približne v ktorom čase prechádzali popri pohostinstve B. R., ktoré osoby boli prítomné na mieste napadnutia pri stretnutí s obžalovaným, akým spôsobom mal obžalovaný poškodeného napadnúť (jediným úderom do tváre) ako po napadnutí sa správal obžalovaný L. P. (ihneď z miesta odišiel) a ako poškodený F. F., ktorý bol zjavne otrasený a bezodkladne prevezený na ošetrovanie, kde okrem toho, že silno krvácal, taktiež na jeho tvári boli zjavne viditeľné zranenia.

Uvedenému opisu týchto skutkových okolností potom zodpovedajú aj výsledky znaleckého skúmania, ktoré obžalovaný ani nespochybňoval, diagnostikovaných zranení bezprostredne po skutku u poškodeného F. F. z odvetvia chirurgie a traumatológie v znaleckom posudku L. D. P., no predovšetkým závery znaleckého posudku znalca z odvetvia otorinolaryngológie L. L. G., U., ktorými bolo potvrdené, že zranenia diagnostikované u poškodeného spravidla vznikajú úderom päste útočníka do oblasti tváre poškodeného a súčasne postačí pre vznik takéhoto zranenia len jeden úder, ktorým môžu vzniknúť súčasne viaceré zranenia na jednom mieste tváre a jeho okolí a napokon aj s predpokladanou dobou liečenia ktorá zodpovedá (do 14 dní) tomuto typu (charakteru) zranenia, čo sú všetko skutočnosti rozhodné pre právne posúdenie skutku kladeného za vinu obžalovanému L. P. v posudzovanom prípade.

Súčasne platí, že neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by bez rozumných pochybností mohli viesť k záveru o akejkoľvek motivácii (pohnútkach) uvedených svedkov F. F., L. P., predtým B. a J. J. vypovedať účelovo negatívne voči obžalovanému L. P. s úmyslom mu vedome poškodiť, ako to plynie z ich výpovedí, kde zúčastnení svedkovia sa predsa pred incidentom ani osobne s obžalovaným nepoznali, resp. poznali ho len z videnia ako kuchára „L. z B.“ a rovnako tak, ani nepoznali kohokoľvek z blízkych osôb obžalovaného.

K pochybnosti vyjadrenej obžalovaným v odvolaní, že v čase skutku (napadnutia) menovaní svedkovia nielen rozporne opisovali postavenie poškodeného, ich postavenie a postavenie obžalovaného, čo mal oblečené, resp. či mal alebo nemal rozpustené vlasy, no súčasne podľa miesta, kde mali zostať krvné stopy, čo podľa obžalovaného malo byť miesto útoku za daných podmienok (Silvester, nočná doba) a zjavne nedostatočne osvetlené, či menovaní svedkovia mohli vôbec reálne vidieť útočníka, ak v tom momente nebolo vidieť ani na meter od seba, krajský súd uvádza nasledovné.

V tomto konečnom štádiu dokazovania sú podľa názoru krajského súdu bez významu reálne existujúce rozpory (čo treba objektívne priznať) vo výpovediach menovaných svedkov, kde a kto presne stál, čo mal obžalovaný oblečené alebo mal vlasy upnuté v cope v momente napadnutia poškodeného obžalovaným.

K vyčerpávajúcej analýze podľa obžalovaného zásadných rozporov vo výpovediach poškodeného a menovaných svedkov krajský súd uvádza, že je len pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s menším, či väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti

jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Aj krajský súd preto odlišnosti vo výpovediach svedkov poškodeného F. F. a svedkov L. P., predtým B. a J. J., hodnotil len ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu, resp. osobu poškodeného a jeho časovú postupnosť, a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu. Je nutné označeným svedkom prisvedčiť, že pokiaľ obžalovaný bez predchádzajúcej akejkoľvek verbálnej komunikácie vopred zaútočil úderom päste do tváre poškodeného a z miesta útoku bez slova ihneď odišiel, skoro upadnutie poškodeného následkom toho do bezvedomia, logicky preto v kontexte uvedeného z hľadiska šoku, zľaknutia vyznievajú aj nezrovnalosti a rozpory vo výpovediach poškodeného F. F. a svedkov L. P., predtým B. a J. J..

V nadväznosti na už uvedené zistenia, bez opory vo vykonanom dokazovaní preukázané dôvody svedkov vystupovať voči obžalovanému účelovo negatívne, je namieste zvýrazniť, že na hlavnom pojednávaní bol predsa, okrem iného, ako dôkaz vykonaný úradný záznam k prevereniu oznámenia spísaný dňa 01.01.2018 o 04:20 hod., kde osoby podávajúce vysvetlenie svedkovia F., J., B. už v tom čase, čiže bezprostredne po skutku, označili za osobu útočníka ako osobu L. P., a v stručnosti totožne opísali spôsob a okolnosti útoku, kde osoba L. P. mal potom čo poškodený F. F. zakričať slovo „MIMOŇI“ fyzicky napadnúť F. F. tak, že mu dal ranu päťou do pravej časti tváre. Napokon miesto, kde mali byť krvné stopy ani v rámci dokazovania riadne zdokumentované nebolo, preto túto skutočnosť je možné považovať len za tvrdenie obžalovaného.

Rovnako neobstojí spôsob hodnotenia výpovede menovaných svedkov obžalovaným v odvolaní, ktorým mali byť podľa neho zásadným spôsobom ovplyvnené množstvom požitého alkoholu, kde ich zasadzuje do konceptu svojho spôsobu hodnotenia týchto výpovedí tak, aby zásadným spôsobom účelovo spochybnil ich vierohodnosť. Pri použití takéhoto spôsobu argumentácie je potom možné hodnotiť časť výpovede svedka U. S., keďže opakovane zvýraznil, že bol tak opitý, že si nič poriadne nepamätal, ako si potom mohol presne pamätať časové následnosti, kedy mal prísť peši zo smeru U. - L., do B., ako dlho sa zdržal v inom podniku P. čakajúc na obžalovaného, ktorý mal mať ešte prácu v B., čím zásadným spôsobom napokon spochybňuje, oproti výpovedi obžalovaného, kedy mali spoločne odísť z pohostinstva B. k nemu domov na byt. Tiež sa javí pokiaľ svedkyňa L.. L. W. nebola ani na mieste skutku v čase rozhodnom a po ich príchode do bytu (obžalovaného a svedka S.) ani nevstala z postele, že je bez významu, či vypovedala, že dňa 01.01.2018 mal obžalovaný vlasy zopnuté. Napokon neprehliadnuteľný faktom však zostáva vyjadrenie svedka, tak ako ho správne hodnotí aj okresný súd, že keď nad ránom prišiel k nemu obžalovaný, tak mu mal povedať, že mu niekto niečo povedal, čo presne to nevie a obžalovaný mal zareagovať tak, že strelil dlaňou ruky tomuto neznámemu rukou do tváre, nič už bližšie nepovedal, lenže išlo o nejakého mladého chlapca, ktorého on nepozná. Obžalovaný ho tiež upozornil, aby sa do toho nemiešal a on sa preto nechcel miešať do bitky, v čase bitky tam nebol prítomný, preto nevie uviesť bližšie, kto bitku vyprovokoval a akým spôsobom mal obžalovaný udrieť neznámeho chlapca.

Pokiaľ ide o tvrdenie obžalovaného uvádzané v rámci odvolacích námietok, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, keďže vyšetrovateľ (ktorého postup si osvojil aj dozorujúci prokurátor) v prípravnom konaní odmietol opätovne vykonať (zopakovať) výsluchy svedka poškodeného F. F. a svedkov L. P., predtým B. a J. J., ktoré boli vykonané v jeho neprítomnosti, síce po vznesení obvinenia - no ešte pred tým, aby mal možnosť oboznámiť sa o skutočnostiach, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich - krajský súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

V posudzovanom prípade sa jedná o výpovede poškodeného a svedkov vypovedajúcich v jeho prospech, ktorých obsah - sa v podstatných okolnostiach (ako to už bolo skôr zvýraznené) rozhodných pre ustálenie skutkových zistení -nielenže zhoduje, no osobitne je potrebné zvýrazniť, že v takomto nezmenenom obsahu (rozhodujúcich skutkových okolností) - sa tieto výpovede preniesli potom aj do obsahu dokazovania na hlavnom pojednávaní, na ktorom bol obžalovaný osobne účastný, kde podľa názoru krajského súdu súčasne platí, že neboli produkované dôkazy, ktoré by tieto výpovede z pohľadu tohto obsahu, zásadným spôsobom spochybnili, a to aj napriek reálne existujúcim rozporom vo výpovediach týchto svedkov, na ktoré poukázal v odvolaní obžalovaný.

Vykonaním výsluchov týchto svedkov na hlavnom pojednávaní pri konfrontovaní ich výpovedí z prípravného konania (keďže tieto boli riadne procesným spôsobom v prípravnom konaní vykonané

bez zistených procesných väd) s ich výpoveďami (s obsahom) na hlavnom pojednávaní sa mal potom obžalovaný zjavne možnosť oboznámiť, vyjadriť sa k nim, ale predovšetkým mal možnosť svedkom klásť otázky, čo aj sám využil a to rovnako tak aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Za danej situácie podľa názoru krajského súdu boli dodržané zásadné pravidlá pre vykonanie kontradiktórneho (osobného - priameho) spôsobu výsluchu týchto svedkov za účasti obžalovaného, ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, ktorá reflektuje rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva - totižto považuje v takýchto prípadoch - možnosť obžalovaného aspoň v jednom prípade v rámci dokazovania vo veci, v ktorej sa voči nemu vedie trestné stíhanie vypočuť svedka - postačuje práve na splnenie zásady kontradiktórnosti a preto nemôže ísť ani v posudzovanom prípade o zásadné porušenie práva na obhajobu obžalovaného tak, ako to zdôrazňuje vo svojom odvolaní, preto považuje krajský súd túto námietku obžalovaného za nedôvodnú. (pozri primerane R 30/2010)

Napokon sám obžalovaný v rámci argumentácie v odvolaní správne vyhodnotil dôkaznú hodnotu vykonanej rekognície, jednak z pohľadu zjavnej znalosti osôb (svedkov J., P. a napokon aj poškodený F.), ktoré mali opoznávať osobu páchatela, a to ešte pre vykonaním rekognície, že páchatelom je obžalovaný L. P. a jednak, že pri realizácii rekognície ako úkonu trestného konania došlo v postupe vyšetrovateľa k pochybeniam, ktoré samé osebe napokon hodnotu tohto dôkazného prostriedku v posudzovanom prípade zásadným spôsobom spochybnilo. V tejto súvislosti je potrebné potom zdôrazniť, že uvedený dôkazný prostriedok - rekognícia - tvorí len jeden (nie jediný a rozhodujúci) z reťaze dôkazov produkovaných v rámci dokazovania v posudzovanej veci rozhodných pre ustálenie skutkových zistení tak, ako sa preniesli do skutkovej vety výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

V kontexte doposiaľ uvedeného rovnako aj krajský súd nepovažoval v súlade s hodnotením okresným súdom obsahu produkovaných dôkazov za dôvodné návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania a keďže tieto vyhodnotil krajský súd ako totožné, o ktorých už okresný súd, čo aj riadne odôvodnil v rozsudku, už rozhodol na hlavnom pojednávaní tak, že tieto návrhy zamietol postupom podľa § 270 ods. 3 Tr. poriadku, a preto opätovne o nich krajský súd ako o nedôvodných nerozhodoval.

Za danej situácie a vykonaného dokazovania má krajský súd bez rozumných pochybností za to, že skutok sa stal, je trestným činom a že páchatelom tohto skutku je obžalovaný L. P..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu teda vyplýva presvedčivý vzťah medzi ustáleným skutkovým zistením a jeho úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, ak súd prvého stupňa konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a k tomu krajský súd len zvyrazňuje okresným súdom prednesenú komparáciu znenia posudzovaných ustanovení Trestného zákona s ustálenými skutkovými zisteniami, ktoré si v celom rozsahu krajský súd osvojil a odkazuje na nich.

Súčasne z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Dokazovanie v tomto smere tak, ako ho vykonal okresný súd, bolo vykonané v potrebnom rozsahu a vytvorilo spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o druhu o výmere trestu v posudzovanom prípade. Okresný súd tiež, v čase vyhlásenia odvolaním napadnutého rozsudku, správne ustálil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (§ 36, § 37 písm. h/ Tr. zákona - v prospech priťažujúcich, že obžalovaný spáchal viac trestných činov) a v nadväznosti na to tiež v súlade s Trestným zákonom (§ 38 ods. 2, 4 Tr. zákona) u obžalovaného určil trestnú sadzbu, v rámci ktorej potom určil druh a výmeru trestu v zmysle základných hľadísk a kritérií (§ 34 ods.1, ods. 4 Tr. zákona) rozhodných pre naplnenie účelu trestu zohľadňujúc pri tom aj pravidlo (ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona), že trest má postihovať len páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Zohľadňujúc potom doposiaľ uvedené v súhrne, krajský súd konštatuje, že v danom prípade, že trest odňatia slobody vo výmere pätnásť mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú

dobu dvadsať mesiacov tak, ako bol uložený okresným súdom, je trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám pre ukladanie trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného L. P., okolností, za ktorých sa skutku dopustil, ako aj samotnú osobu obžalovaného.

Z hore uvádzaných dôvodov a súčasne bez toho, aby krajský súd zistil pochybenia v postupe okresného súdu, ktorým obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil povinnosť zaplatiť poškodenej P. U. škodu v sume 404,- eur a súčasne F., a.s., podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, preto krajský súd odvolanie obžalovaného L. zamietol podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.